

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Tomáše Kocourka a soudkyň Evy Šonkové a Sylvy Šiškeové v právní věci žalobkyně: **ZPĚTNÝ LEASING, s. r. o.**, se sídlem Nová výstavba 218, Obrnice, zast. Mgr. Rebekou Mořovskou Židuliakovou, advokátkou, se sídlem Husovo náměstí 139, Ledec nad Sázavou, proti žalovanému: **Krajský úřad Královéhradeckého kraje**, se sídlem Pivovarské náměstí 1245/2, Hradec Králové, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 12. 2024, č. j. KUKHK-36316/DS/2024/Kj, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 29. 5. 2025, č. j. 28 A 2/2025-27,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žalobkyně **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I. Přehled dosavadního řízení

[1] Městský úřad Trutnov (dále jen „městský úřad“) shledal žalobkyni vinnou ze spáchání dvou přestupků podle 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu). Proti jeho rozhodnutí podala žalobkyně odvolání, které žalovaný zamítl shora označeným rozhodnutím pro opožděnost.

[2] Sporné je, zda městský úřad správně doručil rozhodnutí o přestupku V. Ch. Podle správních orgánů se plná moc, kterou žalobkyně udělila V. Ch., vztahovala i na řízení, která v době předložení plné moci městskému úřadu již probíhala (to je i případ posuzovaného řízení). Podle žalobkyně se vztahovala pouze na řízení zahájená po jejím předložení městskému úřadu, neboť se jednalo o prezidiální plnou moc podle § 33 odst. 2 písm. c) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád.

[3] Proti rozhodnutí žalovaného se žalobkyně bránila žalobou podanou ke Krajskému soudu v Hradci Králové (dále jen „krajský soud“), který ji zamítl.

[4] Podle krajského soudu je v plné moci dostatečně definován předmět řízení, na která se vztahuje (všechna řízení o přestupku dle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu), je označena jako „*Plná moc (presidiální)*“ a odkazuje na § 33 odst. 2 písm. c) správního řádu. Jedná se tedy o prezidiální plnou moc, která se vztahuje na neurčitý počet řízení s určitým předmětem, která budou zahájena v určené době nebo bez omezení v budoucnu.

[5] Plná moc však dle krajského soudu naplnila i všechna kritéria pro to, aby ji bylo možné považovat současně za procesní plnou moc podle § 33 odst. 2 písm. b) správního řádu. Z toho lze dovodit, že byla udělena i pro řízení, která byla zahájena před tím, než byla plná moc doručena městskému úřadu. Z plné moci vyplývá, že V. Ch. byl zmocněn k zastupování ve všech řízeních o přestupku dle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu. Z této formulace lze dovodit, že se vztahovala i na právě probíhající řízení, o jehož existenci žalobkyně nepochybně věděla. Po doručení plné moci tak městský úřad správně doručoval v tomto řízení zmocněnci. Městský úřad nemohl mít objektivně pochybnosti o oprávnění zmocněnce zastupovat žalobkyni.

[6] Městský úřad nebyl povinen vyzvat žalobkyni k odstranění vad plné moci, neboť žádnou vadou netrpěla. Žalobkyně namítala, že generální plnou moc lze udělit pouze advokátovi, nikoliv obecnému zmocněnci. V daném případě však šlo o procesní plnou moc, kterou lze obecnému zmocněnci udělit. To, že lze plnou moc podle jejího obsahu považovat jak za procesní, tak prezidiální, vyplývá i ze závěru č. 141 ze zasedání poradního sboru ministra vnitra ke správnímu řádu ze dne 7. 11. 2014 (dále jen „závěr č. 141“).

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření k ní

[7] Proti rozsudku krajského soudu podala žalobkyně (dále též „stěžovatelka“) kasační stížnost, jejíž důvody podřadila pod § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“).

[8] Stěžovatelka v plné moci výslovně uvedla, že ji uděluje podle § 33 odst. 2 písm. c) správního řádu. Toto ustanovení umožňuje udělit plnou moc pro řízení zahájená v budoucnu. Nebylo proto nutné, aby výslovně zmínila, že se plná moc týká pouze řízení zahájených v budoucnu. Proto se nejednalo o plnou moc procesní. V plné moci nebyla zmíněna ani žádná konkrétní spisová značka. Její předložení tudíž nemohlo vyvolat dojem, že se plná moc vztahuje k již vedenému řízení.

[9] Závěr krajského soudu je navíc rozporný. Na jedné straně totiž tvrdí, že z plné moci neplyne, že by se vztahovala pouze na řízení zahájená v budoucnu, na druhé straně však uvádí, že prezidiální plná moc se vztahuje na všechna řízení zahájená po jejím uložení u věcně příslušného správního orgánu.

pokračování

[10] Žalovaný na plnou moc hleděl, jako by se jednalo o generální plnou moc. Tu však nelze obecnému zmocněnci udělit. Takovým výkladem dochází k nepřipustnému rozšíření zmocnění, které popírá vůli stěžovatelky jednoznačně vyjádřenou v plné moci.

[11] Krajský soud vytrhl z kontextu jednu nešťastně formulovanou větu uvedenou v závěru č. 141. Podle stěžovatelky se tento závěr vztahuje pouze na řízení, které bylo zahájeno poté, co byla plná moc udělena, avšak před tím, než byla doručena správnímu orgánu. Na takové řízení by se prezidiální plná moc vztahovala. Řízení o přestupku v této věci však bylo zahájeno dlouho před tím, než byla plná moc udělena (nikoliv pouze doručena).

[12] Žalovaný se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

III. Posouzení kasační stížnosti

[13] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil zákonné náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná, a stěžovatelka je v souladu s § 105 odst. 2 s. ř. s. zastoupena advokátem.

[14] Dále se Nejvyšší správní soud zabýval přijatelností kasační stížnosti. Podle § 104a odst. 1 s. ř. s. Nejvyšší správní soud odmítne kasační stížnost ve věcech, které jsou v řízení před krajským soudem rozhodovány specializovaným samosoudcem, pro nepřijatelnost, pokud tato stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele.

[15] Vymezením institutu nepřijatelnosti a výkladem konceptu přesahu vlastních zájmů stěžovatele se Nejvyšší správní soud podrobně zabýval v usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006-39, č. 933/2006 Sb. NSS. O přijatelnou kasační stížnost se podle tohoto usnesení může jednat v následujících typových případech: 1) kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu, 2) kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně, 3) kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit judikaturní odklon, tj. Nejvyšší správní soud ve výjimečných a odůvodněných případech sezná, že je namístě změnit výklad určité právní otázky, řešené dosud správními soudy jednotně, 4) v napadeném rozhodnutí krajského soudu bylo shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele. O zásadní právní pochybení se v konkrétním případě může jednat především tehdy, pokud: a) krajský soud ve svém rozhodnutí nerespektoval ustálenou a jasnou judikaturu a nelze navíc vyloučit, že k tomuto nerespektování nebude docházet i v budoucnu, b) krajský soud v jednotlivém případě hrubě pochybil při výkladu hmotného či procesního práva.

[16] Stěžovatelka v kasační stížnosti neuvedla, jaké důvody by měly svědčit pro její přijatelnost. Neoznačila právní otázku, kterou se Nejvyšší správní soud dosud nezabýval nebo posoudil rozdílně či v níž je třeba změnit dosavadní judikaturu. O přijatelnosti kasační stížnosti nesvědčí ani závěry krajského soudu, z nichž neplyne, že by se krajský soud

dopustil hrubého pochybení při výkladu práva nebo se bezdůvodně odchýlil od ustálené judikatury. Stěžovatelka sice se závěry krajského soudu nesouhlasí, avšak sama nepoukázala na jakoukoliv judikaturu Nejvyššího správního soudu, kterou podle ní krajský soud nerespektoval.

[17] V posuzované věci dospěl krajský soud k závěru, že na plnou moc je třeba hledět současně jako na prezidiální i procesní (§ 33 odst. 2 písm. b) a c) správního řádu]. K otázce, zda je to v obecné rovině možné, se již Nejvyšší správní soud vyjádřil např. v rozsudku ze dne 18. 12. 2025, č. j. 22 As 152/2025-28, bodech 33 a 46. Uvedl, že pokud by udělená prezidiální plná moc nedokládala oprávnění zmocněnce zastupovat v odvolacím řízení, musel by se zabývat tím, zda naplňuje „alespoň“ podmínky kladené na procesní plnou moc. V jedné plné moci (na jedné listině) totiž může být zachycena jak prezidiální plná moc, tak procesní plná moc, jsou-li splněny jejich specifické podmínky.

[18] Rozlišujícím kritériem jednotlivých druhů plných mocí dle § 33 odst. 2 správního řádu je rozsah zastoupení v ní vyjádřený. Nejvyšší správní soud s odkazem na komentářovou literaturu uvedl, že *„záleží jen na účastníku řízení, zda a jakého zástupce si zvolí a v jakém rozsahu mu udělí plnou moc“* (rozsudek ze dne 4. 5. 2011, č. j. 1 As 27/2011-81, č. 2452/2012 Sb. NSS, bod 27). Účastníkovi tedy nic nebrání, aby rozsah plné moci vymezil tak, že se může jednat zároveň o prezidiální i procesní plnou moc. Argumentace krajského soudu tedy není vnitřně rozporná, jak stěžovatelka tvrdí. Jde naopak o závěr, který je v souladu s judikaturou. Na tom nic nemění ani stěžovatelčina interpretace závěru č. 141.

[19] Vzhledem k tomu, že plná moc byla doručena v průběhu řízení o přestupku vedeném městským úřadem, nemohla prezidiální plná moc dokládat oprávnění zmocněnce jednat za stěžovatelku, jak vyplývá z rozsudku krajského soudu. Není proto právně významné, zda předložená listina obsahovala řádně udělenou prezidiální plnou moc, a proto se touto otázkou Nejvyšší správní soud nezabýval.

[20] Oprávnění zmocněnce zastupovat stěžovatelku však mohla dokládat plná moc procesní, jak shledal krajský soud. Nejvyšší správní soud již ve dvou případech, v nichž posuzoval totožnou plnou moc ze dne 2. 11. 2023 udělenou stěžovatelkou V. Ch., dospěl ke shodnému závěru, že ji lze považovat za procesní plnou moc dokládající oprávnění V. Ch. zastupovat stěžovatelku v probíhajícím řízení o přestupku dle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu (viz usnesení NSS ze dne 2. 10. 2025, č. j. 10 As 159/2025-28, a ze dne 11. 2. 2026, č. j. 3 As 138/2025-43). I tento závěr krajského soudu je proto v souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu.

[21] V obou výše uvedených věcech vystupovala sama stěžovatelka a byla zastoupena totožnou advokátkou jako v nynější věci. Není tedy pochyb, že zmíněná rozhodnutí jí jsou známa. Nijak však na argumentaci v nich uvedenou v tomto řízení nereagovala, a to ačkoliv jí v tom nebrání koncentrace řízení o kasační stížnosti upravená v § 106 odst. 3 s. ř. s., která se v tomto řízení vzhledem k bezvadnosti kasační stížnosti a z toho plynoucí absenci výzvy k odstranění jejích vad neuplatní. Ústavní stížnost proti usnesení č. j. 10 As 159/2025-28

pokračování

Ústavní soud odmítl pro zjevnou neopodstatněnost usnesením ze dne 28. 1. 2026, sp. zn. II. ÚS 3600/25.

[22] Nejvyšší správní soud uvedl, že závěr krajského soudu, podle nějž plná moc naplňuje požadavky procesní plné moci (nikoliv generální plné moci, jak argumentuje stěžovatelka) udělené pro zastupování v řízení o přestupku podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu, jež v době udělení i předložení plné moci probíhalo u městského úřadu, je v souladu s judikaturou a ustáleným právním výkladem (usnesení č. j. 10 As 159/2025-28, bod 13).

[23] Třetí senát ve svém usnesení akcentoval, že podání má být hodnoceno podle skutečného obsahu, a upozornil na materiální posuzování obsahu plné moci (usnesení č. j. 3 As 138/2025-43, body 14 a 15). To, že stěžovatelka uvedla v předložené plné moci slovo *presidiální* a odkázala na § 33 odst. 2 písm. c) správního řádu či že plná moc nebyla zaslána ke konkrétní spisové značce, proto není rozhodující. Třetí senát dále dospěl k závěru, že interpretace rozsahu předložené plné moci jako plné moci procesní nevybočila z mantinelů stanovených dosavadní judikaturou s tím, že nebyla otevřena žádná otázka, na kterou by judikatura Nejvyššího správního soudu neznala odpověď (usnesení č. j. 3 As 138/2025-43, bod 17).

[24] Nejvyšší správní soud také upozornil, že odpovědnost za to, koho vůči správnímu orgánu označí jako svého zástupce, má výhradně účastník řízení, který také nese všechna rizika s tím spojená. Vyvolá-li osoba vlastní vinou u správního orgánu domněnku, že zmocnila někoho jiného k právnímu jednání, nemůže se dovolat nedostatku zmocnění, byl-li správní orgán v dobré víře a mohl-li rozumně očekávat, že zmocnění bylo uděleno (viz usnesení č. j. 10 As 159/2025-28, bod 12, či usnesení č. j. 3 As 138/2025-43, bod 16). V této souvislosti je třeba připomenout, že v plné moci je uvedeno, že se vztahuje na *všechna řízení* o přestupku podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu. Proto městský úřad logicky doručoval zástupci stěžovatelky i v tomto řízení, přičemž nelze přisvědčit námitce, že městský úřad neoprávněně rozšířil rozsah zmocnění vymezený v plné moci (naopak respektoval v ní vyjádřenou vůli stěžovatelky být zastoupena ve všech řízeních o přestupku provozovatele vozidla).

[25] Namítá-li stěžovatelka, že generální plnou moc [podřaditelnou pod § 33 odst. 2 písm. d) správního řádu, jak vyložil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 31. 1. 2023, č. j. 3 As 266/2020-25] lze udělit jen advokátovi, což V. Ch. není, je třeba poukázat na to, že krajský soud nedovodil, že by se jednalo o tzv. generální plnou moc, tedy takovou, která by dokládala oprávnění zmocněnce zastupoval stěžovatelku v jakékoliv právní věci a činit v souvislosti s ní procesní i hmotněprávní úkony s výjimkou těch, pro něž je potřeba speciální plné moci (takto je obvykle generální plná moc, při absenci její výslovné úpravy v zákoně č. 85/1996 Sb., o advokacii, chápána). Krajský soud důsledně vyšel z rozsahu zmocnění uvedeného v plné moci, které je vymezeno předmětem správního řízení, přičemž je zřejmé, že se týká toliko procesních úkonů, nikoliv např. jednání ve věci náhrady škody či uplatňování nároků z pojištění apod.

IV. Závěr a náklady řízení

[26] Jelikož je kasační stížnost nepřijatelná, Nejvyšší správní soud ji podle § 104a odst. 1 s. ř. s. odmítl.

[27] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti soud rozhodl podle úspěchu ve věci v souladu s § 60 odst. 1 větou první s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. (usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 25. 3. 2021, č. j. 8 As 287/2020-33, č. 4170/2021 Sb. NSS, či usnesení NSS ze dne 16. 6. 2021, č. j. 9 As 83/2021-28). Stěžovatelka v řízení nebyla úspěšná, proto nemá právo na náhradu nákladů tohoto řízení. Procesně úspěšnému žalovanému nevznikly náklady převyšující náklady běžné úřední činnosti, proto mu soud náhradu nákladů řízení nepřiznal (usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 31. 3. 2015, č. j. 7 Afs 11/2014-47, č. 3228/2015 Sb. NSS).

Poučení: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 30. března 2026

Tomáš Kocourek
předseda
senátu